

Studijní text

Tento studijní text je elektronickou kopií výňatku z textu a je určen pouze pro studenty Filozofické fakulty Masarykovy univerzity. Je určen výlučně k použití ve vyučování pro ilustrační účel nebo pro vědecké účely, jak je stanoveno v autorském zákoně (Zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů). Studenti mohou text použít jen pro studijní účely. Je zakázáno text či jeho část jakkoliv dále šířit, kopírovat nebo používat na jiné účely, než je uvedeno výše.

Edmond Rostand: Cyrano de Bergerac
přel. Jaroslav
Třeblichý, 1898

CYRANO (*strká ji ven*):

Nevraťte se dřív, až konec všemu – dík!

Zavře dveře, vrátí se k Roxaně, zastaví se s odkrytou hlavou v uctivé vzdálenosti.

SCÉNA 6.

CYRANO, ROXANA, DUEŇA *na chvíli.*

CYRANO:

Ó, budiž požehnán ten mezi všemi mžik!
Já myslil, docela jste mne již zapoměla,
a zatím za mnou sem... co jste mi říci chtěla?

ROXANA (*se demaskuje*):

Přicházím především vám vřelé díky vzdát,
ten švihák, jež váš kord udělal včera mat,
to on, jež velký pán... který chce sám mne mít...

CYRANO:

De Guiche?

ROXANA (*sklopí zrak*):

Chtěl za chotě mi dát...

CYRANO:

As vývěsní jak štít.

(*Pozdraví ji.*)

A já se tedy bil a lépe, paní, tak
ne pro svůj hnusný nos, leč pro váš krásný zrak.

ROXANA:

Pak chtěla jsem – však dřív než ozve se můj hlas,
já chtěla vidět bych jak svého bratra vás,
s kterým jsem hrávala kdys v parku léta celá!...

CYRANO:

Ach ano, každý rok k nám ven jste přicházela.

ROXANA:

Z třtin dělali jste meče –

CYRANO:

Vy zas z kukuřice

pro svoje panenky jste pletly plavé kšticel!

ROXANA:

To byla doba her!

CYRANO:

A malin nezralých!

ROXANA:

Kdy vždy jste dělával, co zřel jste v očích mých!

CYRANO:

Byla jste Madelainou a v krátkých šatečkách...

ROXANA:

A hezká byla jsem?

CYRANO:

Ach, o to nebyl strach.

ROXANA:

Vy s dlaní krvavou jste často příběh ke mně,
vy po zdích lézal jste – Na matku hrajíc jemně
já hlasem výčitky jsem říkávala k vám:

(*Vezme jej za ruku.*)

„Co nového to zas, odkud máš tento šrám?“

(*Zarazí se udivená.*)

Ne, to je přílišné!

(*Cyrano chce jí ruku odtrhnouti.*)

Kde jste to opět vzal?

Tak stár již, příteli, cos si to udělal?

CYRANO:

Nu, včera na bránu de Nesle jsem trochu lez.

ROXANA (*usedne ke stolu a namočí svůj šátek do sklenice vody*):

Sem ruku!

CYRANO (*sedne taky*):

Děkuji. – Jak matka – jaký ples!

ROXANA:

A nyní dovolte, bych krev vám utřela...

A kolik bylo jich?

CYRANO:

Nu sto, ne docela.

ROXANA:

Tak vypravujte!

CYRANO:

Ne! – Před krátkou chtěla chvílí
jste sama povídat...

ROXANA (*nepustí jeho ruku*):

Ach; teď mám k tomu síly,
tak okouzčila mne vzpomínkou léta mladá!
Teď mohu. Slyšte mne. Já někoho mám ráda.

CYRANO:

Ach!

ROXANA:

Neví o tom sám!

CYRANO:

Ach!

ROXANA:

Ano, posud neví.

CYRANO:

Ach!

ROXANA:

Neví-li to teď, to brzy se mu zjeví.

CYRANO:

Ach!

ROXANA:

Ubohý to hoch a srdce samý strach,
zří na mne z dálky jen a neřekne nic –

CYRANO:

Ach!

ROXANA:

Jen prosím ruku svou mi nechte ve dlani. –

Já zřela chvěti se na rtech mu vyznání.

CYRANO:

Ach!

ROXANA (*udělá mu obvazek ze svého šátku*):

Pomyslete si, on, po němž srdce touží,
můj drahý bratráčku, ve vašem pluku slouží.

CYRANO:

Ach!

ROXANA (*smějíc se*):

Kadetem jest on v setnině právě vaší.

CYRANO:

Ach!

ROXANA:

Jemu nad čelem se duchaplnost vznáší,
jest hrdý, bez bázně a krásný je a mladý.

CYRANO (*zbledna, vstane*):

Je krásný?

ROXANA:

Co jest vám?

CYRANO:

Mně nic –

(*Ukazuje na ruku s úsměvem.*)

To trochu bolí tady.

ROXANA:

A já ho miluji, to nestačí mé touze,
až dosud viděla jsem v divadle jej pouze.

CYRANO:

A nemluvili jste vy spolu?

ROXANA:

Oči samy.